

hr. Thor Pedersens direktør sagde forleden dag i fjernsynet, nemlig at det er gået for vidt. Så vil jeg bare spørge: Er hr. Thor Pedersen uenig med sin direktør i ISS, eller er der bare modsætning mellem hr. Thor Pedersen i ISS og hr. Thor Pedersen i Folketinget?

Når man læser Venstres oplæg til finanslovforhandlingerne, så står der jo højt og tydeligt, at der skal spares endnu mere ved at udlicitere, man skal gå endnu længere i den retning, selv om vi i dag ved, at det er en katastrofe. Det hænger ikke sammen, vil jeg sige til hr. Thor Pedersen. Og det er ikke afgørende, om det er privat eller offentligt. Der sker også masser af nedslidninger og skidt i offentligt regi. Men det er en udvikling, der er presset frem bl.a. af ISS. Som ISS selv siger: Hov, nu er det gået for vidt. Alligevel står Venstre her og siger, at vi skal have mere og mere udlicitering. Det hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg må desværre konstatere, at hr. Thor Pedersens tillid til kommunerne på plejehjemsområdet er uendelig med hensyn til: Vi alene vide. For hr. Thor Pedersen siger noget nu, og jeg vil gerne høre, om det er korrekt: Er det således, at disse konsulterende råd eller noget i den stil, som hr. Thor Pedersen vil have nedsat på plejehjemmene, får en besluttende myndighed, eller skal de kun være rådgivende?

For i det øjeblik de kun er rådgivende – og der er jo nedsat sådan nogle råd forskellige steder – så har man jo set, hvor galt det kan gå. Vi må simpelt hen have forholdene på plejehjemmene gennemanalyseret, og så må vi have en modvægt til de kommuner, der hele tiden sparer på dette område.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Thor Pedersen, og der gives lidt ekstra talletid, fordi der har været fire korte bemærkninger. Derefter forsøger vi at komme videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jamen det er nok rigtigt, at hr. Jens Peter Vernersen ikke forstår mig, men jeg ved ikke, om han forstår sig selv, for hr. Jens Peter Vernersen sagde, at man ville nedbringe statsgælden med det maksimalt mulige, og den rentebesparelse skulle yderligere gå til at nedbringe statsgæl-

den, og bagefter i næsten samme moment sagde hr. Jens Peter Vernersen, at den besparelse i renteutgiften skulle man bruge f.eks. til at gøre det bedre for ældre.

Men altså, man kan jo kun bruge pengene én gang. Man kan vel kun bruge dem én gang. Og det er måske det, der gør, at vi har svært ved egentlig at forstå hinanden, for selvfølgelig, kan man bruge dem to gange, så er det uden for de læreboøger, jeg har læst på universitetet igennem flere år i gamle dage.

Fru Birthe Skaarup spørger: Hvem skal udøve tilsyn? Ja, det har vi lige præcist ikke lagt os fast på. Vi har ikke sagt, om det skal være embedslægen, eller om man skal finde modeller, hvor det også er den praktiserende læge. Det kan også være, at man kan inddrage den ældres egen læge, altså det, at man jo har haft en læge, før man kom på plejehjemmet. Det kunne jo være, at den røst også skulle kunne høres.

Og det, vi ser som det ideelle, er jo, at der er en sådan dialog i dagligdagen på et plejehjem mellem beboere, mellem personale og beboere, i personalegruppen, med pårørende, med møder og så en dialog med socialudvalget eller ældreudvalget, eller hvad det hedder i den pågældende kommune, men især at man har et regelsæt om, hvad det er, man skal tilbyde på plejehjemmet, og at det regelsæt er fastlagt af kommunalbestyrelsen, og at det tilsyn, der udøves, uanset hvordan man bygger det op, så refererer de standarder, som man har vedtaget i kommunalbestyrelsen, og som kommunalbestyrelsen så skal forholde sig til, når man ser, om det er tilstrækkeligt.

Må jeg sige til hr. Frank Aaen: Altså de udbud, vi taler om bliver indregnet, er en besparelse på 15 pct. Det er det, al erfaring viser, at man kan gøre med stor succes, altså holde det niveau, når det gælder udbud. Der er ikke tale om udlicitering; der er tale om udbud, altså at man afprøver markedet. Og så må man beskrive, hvad det er for en kvalitet, man vil have, og sikre, at den kvalitet, man så vil have, også er den, man får.

De eksempler, der har været fremme i pressen, er jo, hvor man har halveret udgiften i forbindelse med udlicitering. Og der må man spørge, hvem det egentlig er, der har valgt så at gøre brug af de tilbud.

Jeg svarer fru Aase D. Madsen om det med samarbejdet, altså hvem det egentlig er, der skal samarbejde: Det er dem, der har deres daglige liv på plejecentret. Men det afgørende for os er,